

ตัวอย่าง

ความทรงจำบางอย่าง เปลี่ยนก็เถอะ

— รวมเรื่องสั้น —

รัชศักดิ์ จิรวัดน์

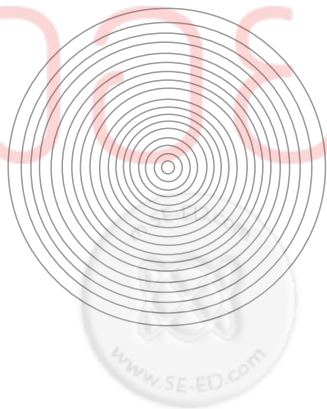
เมื่อความจริง ความหลง และความหลัง
ปิดบังกันเกี่ยวกับความทรงจำ...

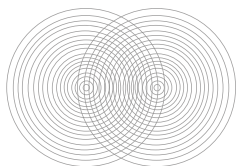

ตัวอย่าง การนำเสนอ แบบสื่อนี้

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง ความทรงจำบางอย่าง เปลี่ยนเร็วเกินไป

รัชศักดิ์ จิรวัดน์

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๕๖

ความทรงจำบางอย่างช่วงรางเลือน • รัชศักดิ์ จีระวัฒน์

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, พฤศจิกายน ๒๕๕๖

ราคา ๑๖๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

รัชศักดิ์ จีระวัฒน์. ความทรงจำบางอย่างช่วงรางเลือน. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๕๖.

๒๐๘ หน้า. ภาพประกอบ. ๑. เรื่องสั้น 1. ชื่อเรื่อง

808.83

ISBN 978 - 974 - 02 - 1216 - 4

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว, สุชาติ ศรีสุวรรณ, จุฬาลักษณ์ ภูเกิด,
ปิยชนัน สุทวิทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, ศิริพงษ์ วิทย์วิโรจน์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เท่งวิเศษ • รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ฐิธิรัตน์ ทิมวัฒน์

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : พัลลภ สามสี

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : สุกชัย สุชาติสุธารธรรม • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : โมน สวัสดิ์ศรี

พิสูจน์อักษร : บุญพา มีชนะ • กราฟิกเลย์เอาต์ : อรอนงค์ อินทรอุดม

ศิลปกรรม-ออกแบบปก : ศิริพงษ์ กิจวัตร • ประชาสัมพันธ์ : กานต์สินี พิพิธพัทธธามา

สำนักพิมพ์มติชน

| www.matichonbook.com

บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๒๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๕๔๑๘

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๕๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด

อำเภอปากเกร็ด นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๙-๒๑๓๓, ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๗

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๒

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co.,Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยกระดาษที่ปราศจากสิ่งปนเปื้อน

เพื่อบำรุงสุขภาพที่ดีของผู้อ่าน และส่งเสริมการอ่านอย่างยั่งยืน

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๖
จากใจผู้เขียน	๙
คำอุทิศ	๑๓
หน้ากาก	๑๗
เปลือก	๒๙
ศิลปินคืนชีพ	๔๗
การก่อกำเนิดของความหลัง	๖๕
พายุฝนบนภูผา	๘๑
ครอบครัวของผม (ในสังคมสองสี)	๑๐๑
ก่อนการมาของมวลน้ำ	๑๑๕
เงาความจริง	๑๓๑
ค้นหา ๒๔ ชั่วโมง	๑๔๕
ความทรงจำบางอย่างช่างรวดเร็ว	๑๗๓
เกี่ยวกับผู้เขียน	๒๐๕

..... คำนำสำนักพิมพ์

ในมิติแห่งการใช้ชีวิตของผู้คน บริบทสำคัญของการก้าวไปข้างหน้ามักจะมองไปถึง “ปัจจุบัน” และ “อนาคต” แต่กลับเหลือพื้นที่ให้แก่ “อดีต” ไว้ศึกษาเรียนรู้เพียงเล็กน้อย

พื้นที่แห่ง “ความทรงจำ” จึงเป็นเสมือนช่วงเวลาที่ผ่านมา ไม่อาจกลับไปแก้ไขได้ หากแต่รู้หรือไม่ว่า “อดีต” และ “ความทรงจำ” นั้น คือเมล็ดหน่วยที่หวังเหนี่ยวความก้าวหน้าของอนาคตไว้ ตราบใดที่ยังไม่ทำความเข้าใจและเรียนรู้ ไม่ว่าความทรงจำเหล่านั้นจะ “ดี” หรือ “ร้าย” เพียงใดก็ตาม

รวมเรื่องสั้นของนักเขียนหน้าใหม่ “รัชศักดิ์ จิรวัดน์” จึงผูกร้อยเชื่อมโยงถึงสำคัญของอดีต ชับเน้นบริบทแห่งความทรงจำ ถ่ายทอดเป็นงานวรรณกรรมที่ผูกโยงเรื่องราวไว้อย่างยอดเยี่ยมในชื่อ “ความทรงจำบางอย่างข้างรางเลือน”

ด้วยรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ ได้แฝงแง่มุมในเชิงจิตวิทยา สะท้อนเบื้องหลังของผู้ที่ “ฉากหน้า” เป็นอีกแบบหนึ่ง ทว่า “ฉากหลัง” กลับเก็บงำเงื่อนไขบางอย่างไว้ ขณะที่กว่าครึ่งของเรื่องก็ได้กล่าวถึงบทบาทของระบบทุนนิยมที่ส่งผลต่อชีวิตมนุษย์อย่างแหลมคม

อาทิ “ครอบครัวของผม (ในสังคมสองสี)” ซึ่งเคยคว้ารางวัลชนะเลิศพานแว่นฟ้าประจำปี ๒๕๕๓ ผู้เขียนใช้ตัวละครหลักเป็นเด็กมัธยมซึ่งมองภาพความขัดแย้งทางการเมืองในบ้าน สะท้อนความอบอุ่นและแข็งแกร่งของ “สถาบันครอบครัว” ว่ายอมอยู่เหนือ “อุดมการณ์ทางการเมือง” ใดๆ

ส่วนเรื่องสั้น “เงาความจริง” ก็ได้สะท้อนพฤติกรรมและความเชื่อของมนุษย์ที่ยึดมั่นในความคิดของตน มองทุกอย่างโดยวางตนเองเป็นศูนย์กลาง จนกระทั่ง “เชื่อ” ในคำโกหกและความรู้สึกของตัวเอง อันนับเป็นเรื่องสั้นที่อธิบายเนื้อหาผ่านพฤติกรรมของตัวละครได้อย่างแนบเนียน

ขณะที่เรื่องสั้น “ความทรงจำบางอย่างช่างรางเลือน” ซึ่งเป็นแก่นเรื่องในธีมหลักของหนังสือ ถือได้ว่าเป็นเรื่องสั้นเชิง “เหนือจริง” หากทว่าผู้เขียนได้นำความเหนือจริงมาเล่นกับจิตสำนึกของคน มากกว่าจะเขียนแบบ “อภินิหาร” สะท้อนความโหยหาข้อเท็จจริงในอดีตของคนรุ่นหลังได้อย่างเหมาะสมกลมกล่อม

เช่นเดียวกับเรื่องสั้น “พายุฝนบนกุฏิ” ที่กล่าวถึงพลังอำนาจของ “เทคโนโลยี” ที่มีอิทธิพลในวงการสงฆ์และพุทธ

ศาสนา โดยมีกิเลสเป็นเครื่องขับเคลื่อนเพื่อก่อร่างความเลวร้าย ทั้งที่ภายในท้องเรื่องไม่มีใครครอบครองวัตถุเหล่านั้นแม้สักคนเดียว

นับเป็นรวมเรื่องสั้นจากนักเขียนใหม่ที่สำนักพิมพ์มติชน ภูมิใจนำเสนอ อย่างน้อยก็เพื่อให้เราๆ ท่านๆ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของอดีตและเรื่องราวอันผ่านพ้น และตระหนักถึงการ “เข้าใจมนุษย์” มากกว่าที่เป็นอยู่ในเวลานี้

สำนักพิมพ์มติชน

ตัวอย่าง

..... จากใจผู้เขียน

จำได้ว่าผมลงมือเขียนเรื่องสั้นอย่างจริงจังครั้งแรกในเดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๔๗

ที่จำได้แม่นเพราะหนึ่งเดือนก่อนหน้านั้นพ่อของผมเพิ่งจากไปด้วยโรคมะเร็ง-จากไปหลังวันคล้ายวันเกิดครบรอบ ๕๔ ปีของท่านเพียงหนึ่งวัน ช่วงนั้นบรรยากาศแห่งความหม่นเศร้ายังเวียนวนอยู่ในบ้านและแทรกซึมเข้ามาในจิตใจของผม ความคิดถึงทำให้ผมไปยืนอยู่หน้าตู้หนังสือของพ่อบ่อยๆ-มันเป็นตู้ไม้ที่อัดแน่นไปด้วยหนังสือหลากหลายประเภทที่พ่ออ่านและสะสมมาตลอดชีวิต ผมมองสำรวจหนังสือบนชั้นต่างๆ ไปทีละชั้นอย่างช้าๆ แล้วหยิบหนังสือบางเล่มออกมาพลิกดู ในหน้าแรกของหนังสือแต่ละเล่ม พ่อจะเขียนชื่อและวันที่ที่ซื้อลงไป เมื่อพลิกหน้าต่อๆ ไป ก็เห็นว่าบางประโยคมีรอยขีด

สี่เหลืงจางๆ ของปากกาเน้นข้อความ บางเล่มยังมีที่คั่นหนังสือเสียบค้างอยู่ สิ่งเหล่านี้ทำให้ผมรู้สึกว่พ่อยังไม่ไปไหนชีวิตและจิตใจของพ่อยังดำรงอยู่ในหนังสือเหล่านี้ และผมก็เริ่มตระหนักได้ว่าหนังสือทั้งหมดที่พ่อเก็บไว้คือขุมสมบัติอันล้ำค่าที่พ่อได้ทิ้งไว้ให้ผม

ตั้งแต่จำความได้ ผมพบว่าหนังสือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมาโดยตลอด สมัยเด็กๆ พ่อมักพาผมเข้าร้านหนังสือเป็นประจำ ปล่อยให้ผมเดินดูหนังสือหน้าตาตามใจชอบ หากถูกใจเล่มไหน พ่อก็จะซื้อให้ ถ้าเป็นการซื้อหนังสือดีๆ แล้ว พ่อไม่เคยมีคำว่าพุ่มเพื่อยอยู่ในหัว สำหรับพ่อ การซื้อหนังสือไม่ใช่การใช้จ่าย แต่เป็นการลงทุนบ่มเพาะความคิดและสติปัญญา ดังนั้น ทั้งที่บ้าน ไม่ว่าจะเป็บบนโต๊ะ หัวเตียง หรือตู้หนังสือ ก็จะเต็มไปด้วยกองหนังสือและนิตยสารต่างๆ มากมาย

เมื่อชีวิตแวดล้อมไปด้วยหนังสือ สิ่งที่ผมมักทำในเวลาว่างก็หนีไม่พ้นการหยิบหนังสือของพ่อมาอ่าน ไม่ว่าจะเป็บบรรณกรรม สารคดี บทความ หรือแม้แต่วรรณคดีไปกษา ยิ่งอ่านมากขึ้น ความรู้สึกก็อยากเขียนก็เริ่มก่อตัวขึ้นในใจ อยากสร้างสรรค์เรื่องราวสนุกๆ ให้เหมือนนักเขียนที่ชื่นชอบ แต่แล้วผมก็ไม่เคยได้ลงมือเขียนอย่างทีผ่นไว้เสียที อาจเป็นเพราะความขี้เกียจ ความเลาะแหละ หรือด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม สุดท้ายความผ่นก็ยังคงเป็นเพียงความผ่น จนถึงวันที่โรคภัยได้พรากชีวิตของพ่อไป นำาแปลกที่อยู่ๆ ความรู้สึก

อยากเขียนก็กลับมาหาผมอีกครั้ง และคราวนี้ผมรู้สึกว่ามัน
ช่างเข้มข้นและทรงพลังกว่าเดิมจนผมต้องหาทางปลดปล่อย
มันออกมา

และในที่สุดผมก็ลงมือเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรก

จากวันนั้นถึงวันนี้ ผมเขียนเรื่องสั้นไปแล้วกว่า ๕๐ เรื่อง
เกินกว่าครึ่งหายเงียบไปในชอกหลืบของวันเวลา บางเรื่องได้
รับการตีพิมพ์ตามหน้านิตยสารต่างๆ บางเรื่องได้รับรางวัลทาง
วรรณกรรมมาบ้าง หลายปีที่เคี้ยวกรำและฝึกฝนตัวเอง ผม
พบว่าการเขียนสอนให้ผมมองโลกด้วยสายตาที่พินิจพิเคราะห์
และละเอียดถี่ถ้วนขึ้น สอนให้ผมรู้จักอดทนรอคอย (เพราะบาง
ครั้งกว่าเรื่องจะผ่านการพิจารณาและได้ตีพิมพ์ก็ต้องรอกันข้าม
ปี) สอนให้รู้จักความผิดหวัง (เมื่อเรื่องไม่ผ่านการพิจารณา)
ประสบการณ์ทั้งหมดทั้งหมดล้วนสอนผมว่าเส้นทางนักเขียน
เป็นเส้นทางที่ยาวไกลและไม่ราบเรียบเลยแม้แต่น้อย แถม
บางครั้งภารกิจหลักของชีวิตก็ทำให้เรี่ยวแรงถดถอยไปบ้าง
ถึงกระนั้นเส้นทางสายนี้ก็ยังเป็นเส้นทางที่ผมปรารถนาจะก้าว
เดินต่อไปเรื่อยๆ ตราบเท่าที่ยังมีแรงใจและไฟฝัน

เมื่อรู้วาระรวมเรื่องสั้นเล่มนี้จะได้รับการตีพิมพ์ สิ่งแรก
ที่แวบเข้ามาในความคิดคือภาพหนังสือในตู้หนังสือของพ่อ
หนังสือเหล่านั้นคือเมล็ดพันธุ์เมล็ดแรกๆ ที่พ่อหว่านเพาะไว้
ในตัวผม โดยที่ผมเองก็ไม่รู้ตัว และตอนนี้เมล็ดพันธุ์เหล่านั้น
ได้เติบโตขึ้นและเริ่มออกดอกผลให้ชื่นใจบ้างแล้ว

สุดท้ายนี้ ผมอยากขอบคุณพ่อและแม่ที่สนับสนุนทุก
ความใฝ่ฝันของลูกชายคนนี้มาโดยตลอด ขอขอบคุณไอ้-คู่ชีวิตที่
อ่านต้นฉบับเป็นคนแรกและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์เสมอ
มา ขอขอบคุณสำนักพิมพ์มติชนที่มอบโอกาสในการเผยแพร่ผล
งานสู่วงกว้าง และขอบคุณผู้อ่านที่หยิบจับหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา
อ่าน หวังว่าเรื่องราวต่างๆ ภายในเล่มจะมอบสาระและความ
บันเทิงให้บ้างตามสมควร

ด้วยมิตรภาพ
รัชศักดิ์ จิรวัดน์

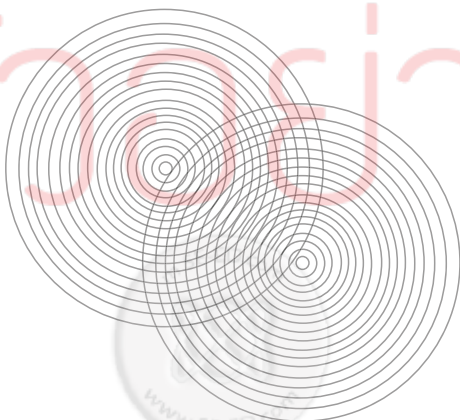
ตัวอย่าง

แต่...

พ่อและแม่-ชัยพรและเพ็ญพันธุ์ จิรวัดน์

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

คอมพิวเตอร์อย่าง
โปรแกรมเขียน

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

ลุงขึ้นเดินแบกถุงขยะสีดำไปโตไว้บนหลังอันโค้งงอของ แก สายตากวาดและแกว่งไปบนพื้น มองหาในสิ่งที่คนอื่นไม่
ปรารถนา สิ่งที่คนอื่นผลักไสให้ไปนอนเรี่ยราดบนถนนหน้า
ร้านอาหารแห่งนี้ หลังจากที่พักพวกเขาเสร็จสิ้นภารกิจภายใน
ร้าน แต่ละคนไม่รีรอที่จะทิ้งขว้างสิ่งที่ไม่ต้องการไว้เกลื่อนกลาด
โดยไม่แยแส เหมือนสิ่งเหล่านั้นเป็นเชื้อโรคที่ไม่ควรจับต้อง

แต่คนที่ต้องยืมให้กับความมั่งง่ายของคนอื่นคงไม่พ้น
ลุงขึ้นที่หาเลี้ยงชีพจากซากที่คนอื่นเหยียบทิ้ง แกมองหา เลือก
เฟ้นในสิ่งที่แกเห็นว่ามีคุณค่า สามารถนำไปใช้ประโยชน์หรือ
ขายต่อได้ รอยยิ้มของแกผุดขึ้นชัดเจนเมื่อพบของที่พอใจ

และคืนนี้ดูเหมือนรอยยิ้มแห่งความพึงพอใจของแกแบ่ง
บานมากกว่าครั้งไหนๆ

พระจันทร์แหวกม่านฟ้าออกมาเปล่งแสงนวลเหมือนเช่น
ทุกคืน ดวงดาวทั้งหลายมีโอกาสดูออกมาวดโฉมแพรวพราว
เพราะหมุ่เมฆลบลับไปก่อนใคร คุณประเสริฐในคืนนี้ก็เป็น
เหมือนเมฆรุ่นลายครามที่ล่าถอยให้ดวงดาวรุ่นใหม่ได้จรัสแสง

หลังจากตรากตรำทำงานด้วยความทุ่มเทในงานข้าราชการ
มากกว่า ๓๐ ปี เวลาแห่งการพักผ่อนก็เดินทางมาหาคุณ
ประเสริฐจนได้ คืนนี้พวกเราทุกคนจึงจัดงานเลี้ยงเกษียณอายุ
ให้แก่ที่ร้านอาหารแห่งนี้

“จากวันนี้ไป พวกเราคงคิดถึงพินาคูเลย”

“นั่นสิ ไม่มีพี่ก็ไม่รู้จะเป็นไงต่อไป หัวหน้าคนใหม่ก็ไม่รู้
ว่าเป็นคนยังไง”

“แต่ผมอิจฉาพินะ ได้พักผ่อน ได้ทำอะไรที่อยากจะทำ”

“นุ่นขอให้หัวหน้ามีความสุขกับครอบครัวและหลานๆ
นะคะ แล้วพวกเราจะแวะไปเยี่ยม”

เสียงพูดคุย เสียงหัวเราะหยอกล้อ คำอวยพร เสียงชน
แก้ว ดังสะปะสะปะเคล้าสลับกันไปอยู่อย่างนั้นเนิ่นนาน
บริการเดินเข้า-ออกนำอาหารมาเสิร์ฟเป็นระยะ คอยเติมเหล้าใน
แก้วของพวกผู้ชายที่พร่องไปและเติมน้ำอัดลมให้พวกผู้หญิง
คุณประเสริฐนั่งอยู่หัวโต๊ะ ตามด้วยพวกเราชาย-หญิงรวมกัน
เกือบยี่สิบชีวิต นั่งเรียงกันไปตามโต๊ะยาวที่นำโต๊ะเล็กสี่ตัวมา
ต่อกัน พวกเราเป็นลูกน้องที่ทำงานอยู่ใต้การบังคับบัญชาของ
คุณประเสริฐทั้งนั้น ผมนั่งอยู่เกือบสุดปลายโต๊ะอีกด้านหนึ่ง
จึงไม่ได้คุยกับคุณประเสริฐ (หรือพี่ประเสริฐของคนอื่นๆ) เท่า

ไรนัค

เหตุผลที่ผมเรียกคุณประเสริฐว่าคุณประเสริฐก็เพราะผมเพิ่งเข้ามาทำงานที่นี่ไม่นานนัก จึงยังไม่อยากจู้จี้แสดงความสนิทสนมเร็วเกินไป รื้อรอยบนใบหน้าและเส้นผมสีดำแกมเทาของแกยิ่งทำให้ผมลังเลใจที่จะเรียกว่าพี่ บวกกับอายุอาณานิที่พอพิດพอเหวี่ยงกับพ่อ ผมเลยเห็นสมควรแล้วที่จะเรียกแกว่าคุณประเสริฐ นอกจากจะรักษาระยะห่างแล้ว ยังทำให้องค์ใหม่อย่างผมดูมีสัมมาคารวะต่อผู้หลักผู้ใหญ่ขึ้นเป็นกอง

หฺมู, เพื่อนที่ผมสนิทที่สุดในที่ทำงาน นั่งอยู่ทางซ้ายมือผม ละเลียดเหล้าในแก้วอย่างเพลินอารมณ์ แล้วจิบคอกหฺมูย่างเข้าปาก อายุมันไล่เลี่ยกับผม เข้าทำงานที่นี่ก่อนผมสี่เดือน มันเป็นคนแรกๆ ที่เข้ามาตกทายในวันแรกที่ผมมาทำงาน คอยช่วยเหลือและแนะนำผมหลายๆ อย่าง ผมกับมันเลยสนิทสนมกันมากขึ้น

วันนี้เจ้าหฺมูดูเฮฮาร่าเริงกว่าปกติ แม้นิสัยส่วนตัวของมันจะเป็นคนสนุกสนานและเป็นกันเองอยู่แล้ว แต่ความครั้นเคร่งดูจะเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว เมื่อน้ำเมาไหลลื่นลงคอกอยู่เรื่อยๆ แก้วแล้วแก้วเล่า

“วันนี้ถือเป็นวันที่พวกเราทุกคนรู้สึกดีใจที่สุดและเสียใจที่สุดวันหนึ่ง” อยู่ๆ หฺมูก็ลุกขึ้นยืนพร้อมชูแก้วเหล้าในมือ หน้าของมันแดงก่ำ เพื่อนๆ คนอื่นหันหน้ามามองมันแทบพร้อมกัน คุณประเสริฐที่กำลังคุยกับเนย (เสมียนวัยสามสิบต้นๆ